

[Indenrigsministeren.]

lem ogsaa selv sagde, ganske nøje knyttede sig til, hvad han udtalte i forrige Rigsdags-samling om denne Sag, ved hvilken Lejlighed jeg udførligt beskæftigede mig med det ærede Medlems Opfattelse. Dette kan jeg derfor undlade i Dag; idet jeg dog ønsker at sige til det ærede Medlem, at jeg naturligvis glæder mig over, at han med mig er enig i, at vi bør undgaa Sammenblanding af sociale Ydelser paa alle Omraader. Vi er langt fra naaet dertil endnu, men vi bør ved Revision af social Lovgivning overalt, hvor der er Mulighed derfor, bestræbe os for, at Hjælp ikke kan hentes hos forskellige sociale Institutioner, hvis Ledelser er uden Kontakt med hinanden, thi derigen-nem aabner vi en vid Adgang til Misbrug. Derfor er det her, i Overensstemmelse med Bestemmelserne i Aldersrenteloven, foreslaaet, at Aldersrentenydere ikke kan faa Hjælpekassehjælp. Jeg har selv i sin Tid været betænkelig derved, hvad det ærede Medlem maaske vil erindre, hvis han husker Indholdet af det Aldersrenteforslag, som jeg fremsatte her i dette høje Ting i 1921; dér havde jeg i en Bestemmelse, som fandtes i dette Forslag, givet Udtryk for den samme Betænkelighed ved at unddrage Aldersrentenyderne enhver Adgang til Hjælpekassehjælp, som det ærede Medlem udtalte, men naar jeg ikke fastholdt min Opfattelse paa dette Punkt under de Forhandlinger, som den Gang førtes om Aldersrenteloven, var det netop Frygten for denne Sammenblanding, der var bestemmende for mig. Nu ønsker det ærede Medlem paa dette Punkt en Ventil indsat i Forslaget. Jeg maa sige til det ærede Medlem, at naar man fylder et Lovforslag med Ventiler, som ikke har nogen videre Belastning, og som derfor let aabner sig, saa bliver Betydningen af Forslaget, Kraften i Forslaget, ganske den samme som den, der opstaar af en Dampmaskine, hvis man vilde anbringe Ventiler uden Belastning overalt paa den: saa vilde den ikke kunne bære noget frem, og det kan en Lovgivning, fyldt med den Art Ventiler, som det ærede Medlem ønsker, afgjort heller ikke.

Man har saa sluttelig sagt, at hvis vi naaede til en Lovgivning af den Art, som her er foreslaaet, i det væsentlige af det Indhold, burde Bestemmelsen om Statens Refusion af en Trediedel til Kommunerne gøres effektiv, saaledes at en Maksimalgrænse for denne Refusionsydelse ikke indsættes i Loven. Jeg vil derom sige, at jeg er meget rede til Forhandling derom, men jeg vilde være det i endnu højere Grad, hvis man gav

Lejlighed til at se, hvilken Virkning overfor Hjælpekasseforbruget dette Lovforslags Gennemførelse vil faa. Hvis det ikke lykkes, virkelig effektivt at naa til en Begrænsning paa dette Omraade, hvis man fremtidig med nogenlunde samme Lethed som hidtil kan faa Adgang til Hjælpekassehjælpen, vil det efter min Opfattelse ikke være muligt at bortfjerne de Bestemmelser med Hensyn til Maksimum af Statsydelsen, som findes i den gældende Lovgivning, og som ogsaa er foreslaaet her, thi saa vil Fjernelsen af disse Bestemmelser yderligere medvirke til, at man tager det let med Behandlingen af disse Sager ud fra den Opfattelse, at hver Gang man bevilger en Krone, er det dog kun 66 Ø. for Kommunerne. Nu derimod ved man, at hvis man alt for let gaar til at udgive Kronen, kan Kommunen komme til at bære Udgiften i alt væsentligt. Derfor siger jeg, at paa dette Punkt kan jeg i og for sig være rede til en Forhandling, dersom det lykkes, som jeg haaber, at faa Lovforslaget gennemført i det væsentlige i den nu foreliggende Skikkelse, og det da maatte vise sig, at det overfor Hjælpekasseydelseernes samlede Beløb har den Virkning, som jeg haaber, det vil faa.

Jeg anbefaler nu Lovforslaget til det høje Tings Velvillie. Det er naturligt, at det behandles i et Udvalg, og jeg tilsiger min Medvirkning til Fremme af dette Udvalgs Forhandlinger, ogsaa med alle Oplysninger, som Udvalget maatte ønske om hele dette Administrationsomraade. Men jeg tror, at vi er naaet til en Tilstand paa dette Omraade, som hos et Milliontalligt Lag i Befolkningen har fremkaldt Ønsket om at komme til mere faste Former for Lovgivningen og Forvaltningen end dem, vi hidtil har haft. Hermed anbefaler jeg Lovforslaget til det høje Tings Velvillie.

Henrik Jensen: Det, der i særlig Grad føres frem som Anke mod det foreliggende Lovforslag, navnlig fra socialdemokratisk Side, er dette, at Lovforslaget ikke er omfangsrigt nok. Man er bange for, at det ikke skal kunne imødekomme de Krav, man kan stille til en Hjælpekasselovgivning. Nu er det jo et Spørgsmaal, hvilke Krav man kan stille til en Hjælpekasselovgivning. Efter min Opfattelse kan det kun være de Krav, som ikke kan dækkes af andre Grene indenfor vor sociale Lovgivning. Det er nu min Tro, at dersom man vilde søge til de forsikringsmæssige Former, vi har i Sociallovgivningen, paa alle de Omraader, hvor man har Adgang til det, vilde en Hjælpekasselovgivning af det Omfang, som her er foreslaaet, være tilstrækkelig. Jeg støttes